

MADIELIEF VAN DE BEEK

MA Scenografie & BA Autonomo beeldende kunst (fine art)

info@madeliefvandebeek.nl

+316 2207 4133

www.madeliefvandebeek.nl

PORTFOLIO // 7 WERKEN

- Pagina 2 ____ Artist Statement
- Pagina 3 ____ *Als alles zwijgt (2024)*
- Pagina 4 ____ Uitleg 'Als alles zwijgt' en 'F.VDIRV.'
- Pagina 5 ____ *Fuck. Volgens mij doe ik rouw verkeerd. (2024)*
- Pagina 6 ____ *Object Mori (2023)*
- Pagina 7 ____ Uitleg 'Object Mori' en 'Memento Object'
- Pagina 8 ____ *Memento Object (2023)*
- Pagina 9 ____ *Laatbloeiers (2023)*
- Pagina 10 ____ Uitleg 'Laatbloeiers' en 'Yours, Death'
- Pagina 11 ____ *Yours, Death (2022)*
- Pagina 12 ____ Uitleg 'In a Second'
- Pagina 13 ____ *In a Second (2022)*

Op sommige foto's kan worden geklikt, dat staat dan geschreven op de desbetreffende foto.

ARTIST STATEMENT (nl)

Ik speel graag met een kinderlijke verwondering, die in schril contrast staat met de onderliggende maatschappelijke vraagstukken; waarop ik mijn kunstenaarspraktijk bouw. Tijd is een belangrijk onderdeel binnen mijn werk. Zowel thematiek (rouw) als in keuze tot het materiaal (zoals bloemen). Materiaal dat fragiel en tijdsgebonden is brengt een bepaald gevoel teweeg. Het is vluchtig en voelt speciaal, het staat er immers maar voor even. Mijn bedoeling is niet om mensen het gevoel te geven dat zijzelf fragiel en tijdelijk zijn. Sterfelijkheid is een thema binnen mijn werk. Maar nog veel belangrijker vind ik, om met mijn kunst een bewustwording te creëren van ons preciaire - maar vooral ook - wonderlijke leven. Tevens geloof ik dat er schoonheid schuilt in verval.

Met mijn kunstinstallaties creëer ik locatie-specifieke werken: die resoneren met het ontwerp (design), de geschiedenis en de dramaturgie van de ruimte. Als beeldend kunstenaar en scenograaf manipuleer, ondervind en benadruk ik een bepaald besef van plaats en tijd. Ik zie mijn kunstenaarspraktijk als een voortdurend onderzoek naar de verschillende perspectieven en de mogelijke polyvocaliteit binnen mijn onderwerp. Het onderwerp (of verhaal) kan per project verschillen. Maar een rode draad binnen mijn kunstenaarschap is de zoektocht naar *het tastbare onzichtbare*. Vooral sinds ik in de herfst van 2022 mijn moeder verloor aan kanker, maak ik veelal kunst over (lichamelijke) rouw en *de sporen en objecten van geleefde levens*

ARTIST STATEMENT (en)

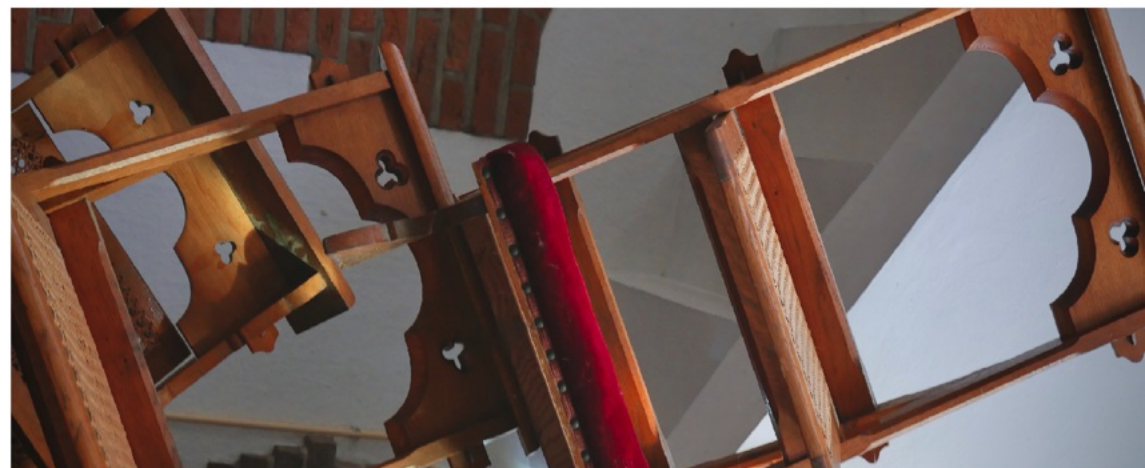
I use my work to create awareness of our precarious – but above all – wonderful life. I like to play with a childlike sense of wonder, which is in stark contrast to the underlying social issues I build my practice on. Time is an important part of my work. Both in theme (mourning) and in choice of material (such as flowers). Material that is fragile and time-bound creates a certain feeling. After all, it is only there for a short period of time.

And I happen to believe there lies beauty in decay.

With my art installations, I create site-specific works: that resonate with the design, history and dramaturgy of the space it is placed in. As both a visual artist and scenographer, I manipulate and emphasise a certain place and time. I see my practice as an ongoing research on the multiple perspectives and polyvocality of my subject-matter. These subjects (or: stories) can differ from project to project. But a continuing theme inside my artist practice is the search for the *tangible invisible*. Especially since losing my mother to cancer in the fall of 2022; I tend to make art about (embodied) grief and *the traces and objects of lives past*.

De ruimtelijke installatie is 3 x 2 meter en gemaakt van bidstoeltjes en omkaderd door wiekkook, geplaatst in een wijwatervat (aspersorium).

ALS ALLES ZWIJGT

Het klooster is gehuld in stilte, omdat het grotendeels verlaten is. Dit is een hele andere stilte dan het gekozen 'zwijsen' door de paters in de hoogtijdagen van de abdij.

Dit werk is gepresenteerd tijdens de eendaagse expositie van de abdij. Tijdens deze residentie hield ik ook een visueel onderzoeksdagboek bij, deze kan je bekijken door op de afbeelding te klikken.

Als alles zwijgt (2024), is een installatie ter afsluiting van de residentieperiode: 'De Arcade' door Flujas Collectief in Noord-Limburg. Tijdens de residentieperiode onderzocht ik de geschiedenis van de Abdij en liet mij in die zoektocht inspireren door de sporen van de vorige bewoners. Mijn focus lag op de tweede verdieping van de Abdij, waar de slaapvertrekken zijn en waar in het ziektekapel, vroeger door de paters op bidstoeltjes gebeden werd; deze bidstoeltjes waren opklapbaar, zodat de paters deze van hun slaapcellen naar de kappelen in de Abdij konden verplaatsen. Deze verdieping is echter al geruime tijd in verval en hierdoor ook onherroepelijk beschadigd. Dit gegeven deed me des te meer beseffen hoe kwetsbaar en vluchtig een mensenleven is.

De laatste paters verlieten in 2004 de abdij. Wat zij achterlieten werd verkocht, herplaatst of gejat. Wat overbleef is hetgeen dat niemand meer wilde. Spijkers in de muren, waar de prenten vanaf getrokken zijn. Een betonnen afdruk op het altaar, waar ooit een boek lag. Een ingeklapte bidstoel, verscholen achter het gewelf. Attributen uit een vorig leven, vergeten onder draden van stof en spinnenweb.

Het klooster is gehuld in stilte, omdat het grotendeels verlaten is. Dit is een hele andere stilte dan het gekozen 'zwijgen' door de paters in de hoogtijdagen van het Abdij.

De sculpturale installatie is 3 bij 2 meter groot en gemaakt van bidstoelen en wierook.

Fuck. Volgens mij doe ik rouw verkeerd. (2024), is een collectie aan beeldend werk, waarin ik mijn eigen ongemak rondom rouw, aan de kaak stel. Met dit werk verwijst ik terug naar mijn afstudeerwerk van de bachelor waarin ik de dualiteit tussen (radicaal) feminisme en onderliggende vrouwenhaat onderzocht.

In de video 'Hallo?' (beeld links) ondervond ik verschillende manieren van communiceren, om postmortaal mijn moeder te kunnen bereiken. Hiermee tracht ik op speelse (en moraal bezwaarlijke) wijze, de dood en mijn rouw te contextualiseren.

In 'Zevenenvijftig' (de drie foto's rechts) maakte ik de taart van zand, gedeeltelijk met de aarde van mijn moeder haar graf. Dit werk maakte ik in dezelfde week als haar verjaardag. Zij zou 59 zijn geworden, maar stierf op 57-jarige leeftijd.

*Hallo?// HD-video 1920 x 1080, duur: 00:02:35. Camera: Panasonic LUMIX DMC G7.
Zevenenvijftig// Drieluik, per foto: 48 x 64 cm. Camera: Panasonic LUMIX DMC G7.*

klik op deze afbeelding
voor de video!

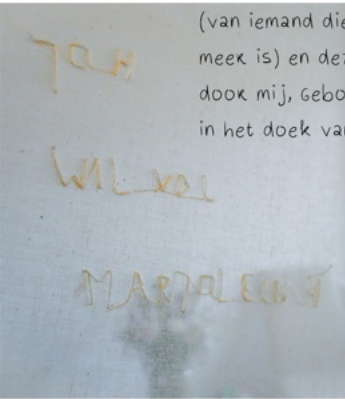
fuck.

volgens mij doe
ik rouw verkeerd.

F. VM
DIRV.

Laat een naam achter
in het Gastenboek
(van iemand die ik niet
meek is) en deze werd
door mij, geborduurd
in het doek van Het Huis.

klik hier!

Klik op deze afbeelding
om de audio uit de
telefoon te horen.

In de installatie staat
Het Huis, publiek kan
kondom en door Het
Huis lopen.

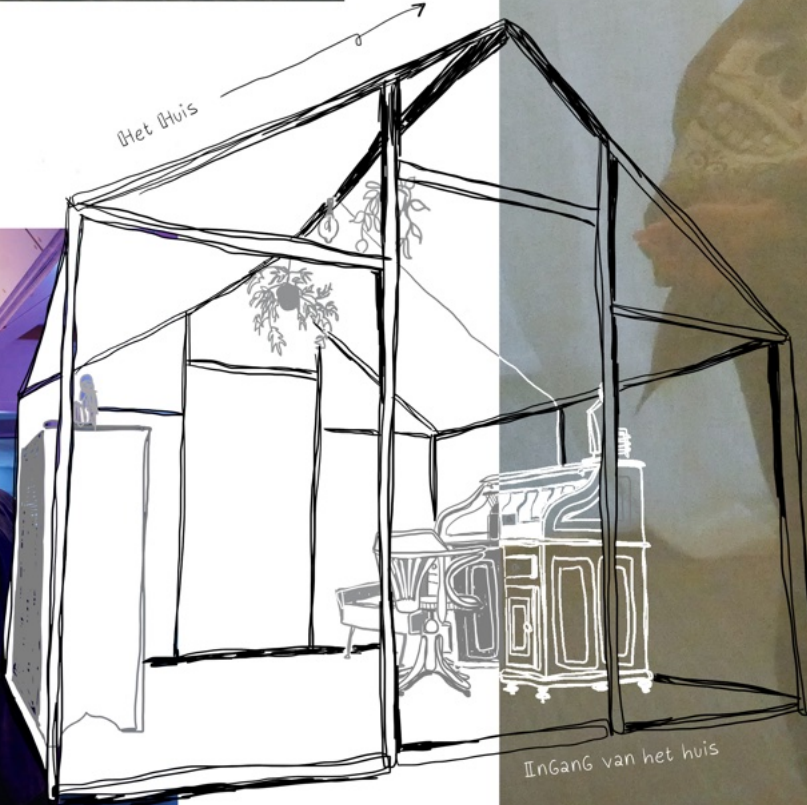
In Het Huis kun je door
het doek heen, de stoel
en telefoon zien.

OBJECT MORI

Buiten de installatie staat de instructie van het werk.

Dozen met objecten
en meubels

Het Huis

Omhult in katsoenen kasdoek

Ingang van het huis

Object Mori (2023), is een ruimte in een ruimte. Geïnspireerd door het boek: *Theatre of the Real* van Carol Martin en het decor van het theatervoorstelling: *Ibsen huis* - biedt mijn “huis” van steigerbuis en kaasdoek - een podium voor de objecten van ‘iemand die er niet meer is’. Tijdens mijn afstudeerperiode aan de MA Scenografie overleed mijn moeder. Tijdens dat rouwproces, miste ik een plek voor liefdevolle en actieve rouw.

Publiek krijgt voordat ze de installatie zien, de opdracht ‘een object’ te kiezen uit de stapel kartonnen dozen, die op de gang staan. Hen wordt niet verteld waarover het werk gaat, ze krijgen alleen te horen dat ze het object een plek mogen geven in ‘het huis’ en deze daar moeten achterlaten. De objecten hebben gebruikssporen en zijn veelal de spullen van mijn moeder. Buiten ‘het huis’ - in de ruimte van de installatie - ligt een gastenboek en een stoel met bijtafel en telefoon. In de telefoon kan het publiek de verhalen van lotgenoten horen. Zij praten over de spullen die na de dood van hun vader of moeder, achterbleven (deze audio is ook te horen in het documentatie materiaal). In het gastenboek, bood ik het publiek aan, zelf ook een naam achter te laten van iemand die er niet meer is. Deze namen borduurde ik na elke expositiedag; in het doek rondom ‘het huis’.

Locatie-specifieke kunstinstallatie, gemaakt in het voormalige industriële complex van NS. Afmeting van de ruimte is: 6 x 8 meter. Afmeting van het huis is 3 x 4 meter. Materiaal huis: steigerbuis, katoendraad en kaasdoek

Memento Object (2023), is een performance, aansluitend op de installatie *Object Mori*, die plaats vond op de laatste dag van de expositieperiode. De performance is een antwoord op het publiek dat tijdens de dagen van de expositie, ‘het huis’ weer heeft ingericht. Tevens is het een werk ter nagedachtenis aan de namen die achter werden gelaten op het doek. Tijdens de performance, zette ik platen op van mijn moeder en begon tegenover het publiek, voorzichtig ‘de objecten’ weer in de verhuisdozen te verzamelen. Een moment uit het rouwproces dat normaal gesproken achter gesloten deuren plaats vindt.

Voor elk object wat terug in de doos ging, plaatste ik een kaars terug. De installatie werd niet alleen teruggebracht in diens oorspronkelijke, lege staat. Maar veranderde ook in een tempel. Wat overbleef waren de geborduurde namen. Een verwijzing naar mijn eerdere werk ‘*mama*’. Maar ook naar gedenkplaatsen en monumenten, die hun focus hebben op ‘namen’ (zoals *de Pinkas synagoge* in Praag en *het namenmonument* in Amsterdam). De performance duurde 1,5 uur en het publiek was vrij om naar binnen en buiten te lopen.

HD video 1920 x 1080. Duur van de performance: 00:01:30, de registratie: 00:06:35. Camera: Panasonic LUMIX DMC G7. Materiaal huis: steigerbuis, katoendraad en kaasdoek.

MEMENTO OBJECT

*klik op deze afbeelding
voor de video!*

LAATBLOEIERS

Op 3 plaskul locaties, elke nacht een nieuw bloemstuk.

- 2 rondom de keuk
- 1 bij de kasse buikt

Laatbloeiers (2023), is een installatie, opgezet voor het multi-disciplinaire festival: *Boring Festival*. Het festival had als uitgangspunt, kunst op “onlogische” plekken te cureren. Een mengelmoes van *low art* en *high art*; een kruisbestuiving tussen muziek, theater en beeldende kunst. Mijn kunstinstallatie, roept ook een zekere vervreemding op. In het holst van de nacht, is het werk geplaatst in de Haarlemse plaskrullen (publieke urinoirs). Met deze actie, wilde ik laten zien dat schoonheid ook bloeit op de meest onverwachtste en vieze plekken.

In Haarlem - met zijn scheve en smalle straten, vol winkels en horecagelegenheden zonder verplicht handicap toilet - is iemand afhankelijk van een rolstoel, niet welkom. Het idee voor deze installatie ontstond in de periode die voorafging aan het festival, toen ik mantelverzorger was voor mijn moeder.

Locatie-specifieke kunstinstallatie. Gemaakt voor een kunstfestival in de openbare ruimte. Materiaal: echte bloemen, oase en bladgroen.

Yours, Death (2023), is een installatie opgezet voor een havenfestival. Dit festival had een randprogrammering van beeldende kunst, dat werd geplaatst in zeecontainers.

Hoe verbeeld je rouw? Hoe vertaal je ‘de dood’ naar een ruimtelijk ontwerp? Welke dramaturgie verschuilt zich in het sterven? Het waren vragen die ik onderzocht in mijn afstudeerperiode aan de studie Scenografie. Door lotgenoten uit te nodigen in het theater van de HKU - om ‘ruimtelijke interventies’ te maken - onderzocht ik welke vormen van theater en kunst, ‘verlies’ en ‘de dood’ konden abstraheren. Daarnaast was ik benieuwd of de plaatsing van een theateraal kader; op het trauma van een ouder verliezen: het verdriet kon omlijnen en verzachten voor de nabestaanden.

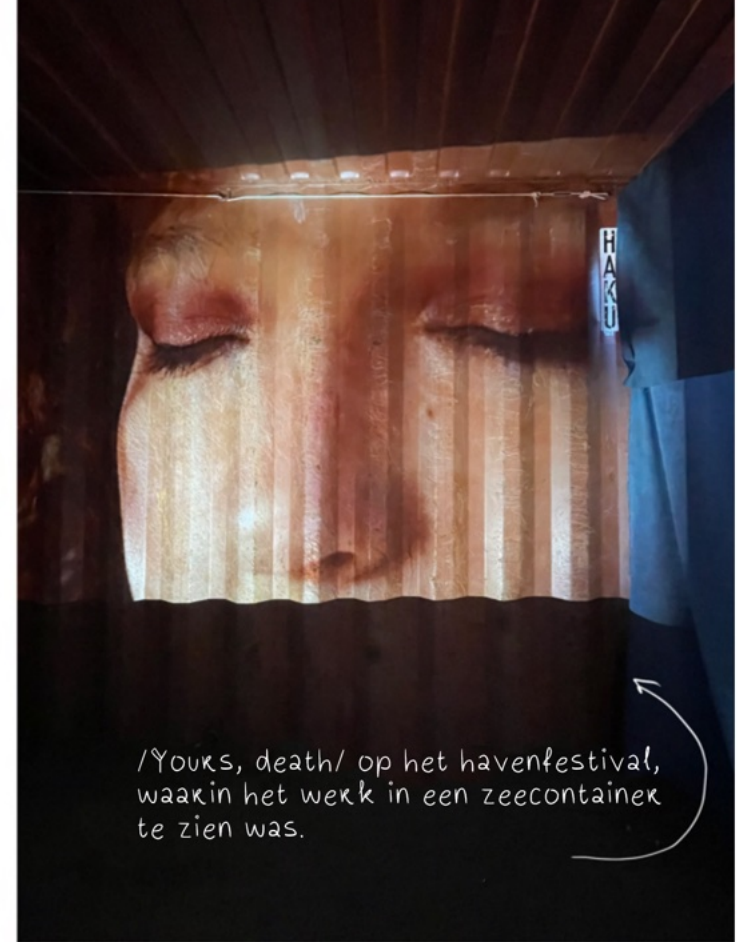
Deze onderzoeksperiode filmde en analyseerde ik voor mijn proefschrift ‘Koud en wit en bleek; how to perceive time in times of grief’. In dit zelfde proefschrift, schreef ik brieven naar de dood, maar ook brieven namens de dood aan mij terug. Deze brieven gecombineerd met het filmmateriaal, vormde de basis voor deze installatie. Het toevoegen van echte lavendelplanten in de container, bracht een sensorieel element toe. Het projecteren van de videos op golvende wanden, zorgde voor vervreemding. Publiek kon naar de audio luisteren via zenderkoptelefoons, dit gaf de leden in het publiek de ruimte zich af te zonderen van de rest.

Twee HD-video's 1920 × 1080, in loop. Volledige duur: 00:15:00. Camera: Panasonic LUMIX DMC G7.

YOURS, DEATH

klik op deze afbeelding
voor de video!

/Yours, death/ op het havenfestival,
waarin het werk in een zeecontainer
te zien was.

In a Second (2022), is een performance en installatie, bestaande uit twee delen. In deel één wordt het publiek geïntroduceerd aan de expositieruimte van *In Limbo*. Een expositie opgezet door mijzelf en klasgenoten, in een gebouw wat kort na onze expositie, gesloopt zou worden. In het onderzoeken naar de lichamelijke aspecten van het sterven, kwam ik het onderzoek van Dr. Rick Strassman (*DMT: The Spirit Molecule*) tegen. Hierin wordt onderzoek gedaan naar het menselijke brein in de fase tussen 'klinische dood' en 'hersendood'; met de nadruk op de vrijlating van de stof DMT, ofwel: het droom molecuul, tijdens het sterfproces.

Het gebouw van de expositie, benaderde ik als een mens in diens laatste fase. Welke gedachten, gebeurtenissen en mensen passeren dan nog een laatste keer de revue? Ik verwelkomde publiek in klederdracht uit het jaar van de oprichting van het gebouw, liet ze naar een audio luisteren (deze is ook te horen in de afbeelding hierboven) en glipte door het kleine deurtje, in de grotere garagedeur, naar binnen. Ik rolde eenmaal binnen gekomen, de garagedeur volledig open. In de ruimte van de expositie - stonden door het werk van de andere exposanten heen - verwijzingen naar de geschiedenis van het pand.

In het tweede deel werd het publiek door klasgenoot en designer: Thijs Baselmans, begeleid. Op een stretcher werd het publiek om beurten onder een "kijkdoos" gerold. Liggend op de stretcher hoorde je het vervolg op het verhaal van de eerste audio. Boven je, zag je een maquette van het gebouw. Met bewegende lichtjes aan de zijkanten, lijkt het alsof je van onderaf, de tijd voorbij ziet tikken. In deze laatste audio werd afscheid genomen van het gebouw.

Doorlopende installatie en performance. Totale duur van de audio: 00:04:40. Materiaal: Melkbussen, glas, schermbloemen, metaal, aluminium, stof en golfplaten.

tekst van de expositie

The Gans Studio will be demolished after our exhibition. But instead of going carte blanche, we took the route of highlighting the history and aesthetic of the building in its current stage. Limbo is a temporal state of being in between places. This place could be the one in between the world of the living and world of the death. The past and the present or, the future and the here-and-now. Limbo is amidst the known and unknowing.

IN A SECOND

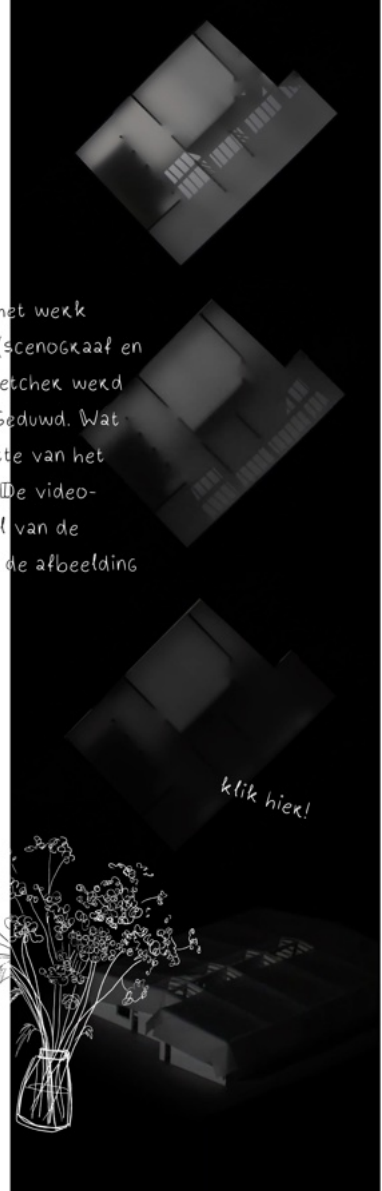
Tijdens de expositie, kwam het werk van mij en Thijs Baselmans (scenograaf en designer) samen. Via een sketcher werd publiek in een kleine ruimte Geduwd. Wat zij daar zagen: is een maquette van het gebouw, gezien vanaf onder. De video-registratie van dit onderdeel van de expositie, is te zien dook op de afbeelding rechts te klikken.

klik hier!

Tijdens /In a Second/ laat ik publiek luisteren naar een audio waarin ik het moment van het sterfproces uitleg waarin natuurlijke hallucinogenen vrijkomen. Tijdens deze audio, stap ik voor het publiek en introduceer de expositieruimte van /In Limbo/.

Door de expositieruimte heen plaatste ik attributen van de vorige bewoners. Zoals deze melkkannen en flessen.

klik hier voor de audio!

Via de volgende link kunt u
meer van mijn portfolio te zien:

<https://madeliefvandebeek.nl/portfolio/>

Of klik op één van de tv's hiernaast voor
het bekijken van de volgende werken:

- *fuck. volgens mij doe ik feminisme* (2020)
- *MAMA* (2022)
- *Er komt een bui aan* (2021)
- *Drenkelingenhuisje* (2022)
- *And I?* (2019)

Curriculum vitae

